УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

Рік заснування 1897. № 2(100) Лютий 2001

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" ДЛЯ ВАШОГО ДУХОВНОГО ЗБАГАЧЕННЯ:

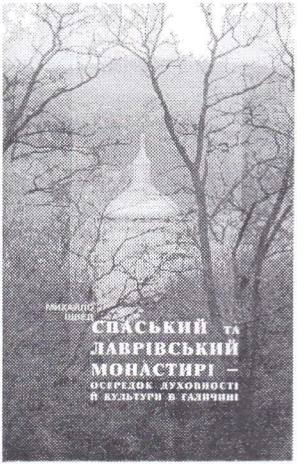

Михайло Швед. **Спаський та Лаврівський монастирі – осередки духовності й культури в Галичині.** – *108 с., ілюстр.*

Це науково-популярне видання присвячене історичному минулому Спаського та Лаврівського монастирів отців Василіян. Автор узагальнив історичні, архівні та археологічні джерела, які стосуються цих релігійних святинь, щоб відродити до них інтерес. Непізнаними для багатьох залишаються культурне та освітнє життя при цих монастирях, неоціненними є і їхні мистецькі надбання. Книга Михайла Шведа збагатить наші знання про ці дві василіянські обителі.

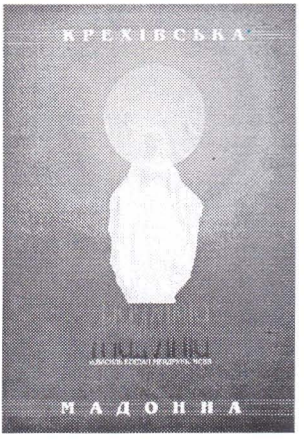

Крехівська мадонна: пісні на слова о. Василя Мендруня, ЧСВВ. – *72 с., кольор. ілюстр.*

Це музично-релігійне видання містить майже 30 пісень магістра Крехівського новіціяту отців Василіян, який є засновником парафіяльного хору та хору братів-монахів. Це цілком нові тексти, написані сучасною літературною мовою – образною і духовно збагаченою. Авторові стала в нагоді музична спадщина композиторів о.Сидора Воробкевича, о.Йосифа Кишакевича, Андрія Гнатишина. Сучасні композитори Богдан Янівський і Мирон Дацко також допомогли о.Василю у створенні пісень.

"Крехівська мадонна" адресована усім, хто бажає пізнавати і поглиблювати нашу музичну культуру.

Календар "Світла" на 2001 рік – змістовна збірка статей на різноманітні теми, календарна частина, адресар УГКЦ в Україні і на поселеннях!

В редакції "Місіонаря" священики можуть придбати "Проповіді на неділі цілого року" о.Теодора Савойки, відслуживши за книгу 2 інтенції.

СЛОВО РЕДАКТОРА

Молитвою подяки і перепросьби завершили ми XX століття, випрошуючи у Бога благословення на весь людський рід на третє тисячоліття християнства. З благословення Святійшого Отця, приїзд якого з нетерпінням очікуємо, всі ми, а насамперед члени Апостольства Молитви, будемо молитися за мир у всьому світі, та за те, щоб все людство стало однією великою родиною. Глибокі роздуми К'яри Любіх про любов до ближніх допоможуть нам застосувати в житті слова Ісуса: "Якою мірою міряємо...". Читайте в номері про ВасиліянськийЧин у Польщі та про подвійну радість в обителі сестер Василіянок в Україні.

У рубриці "З життя Церкви" повідомляємо про найважливішу подію початку цього тисячоліття – Синод владик УГКЦ і вибір Глави нашої Церкви. Тут же читайте про призначення нових кардиналів у Католицькій Церкві.

В цій же рубриці читайте про благородні наслідки святих місій у Стоянові. Опіка над хворими є, була і буде великим християнським обов'язком. На цю тему Святійший Отець написав окремого листа, з уривками якого вас ознайомлюємо. Цей номер часопису ювілейний, тобто 100-ий, відколи наново почав виходити "Місіонар". Подаємо короткий огляд матеріалів, надрукованих у часописі протягом останніх дев'яти років.

Знайомимо вас з видатною постаттю Української Церкви в Югославії о.Олександром Біляком.

На молодіжній сторінці вміщуємо відгук про паломництво молоді до Барселони. Дітям у подарунок – оповідання про подароване намисто.

Не забудьте, що 26 лютого починається Великий Піст.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

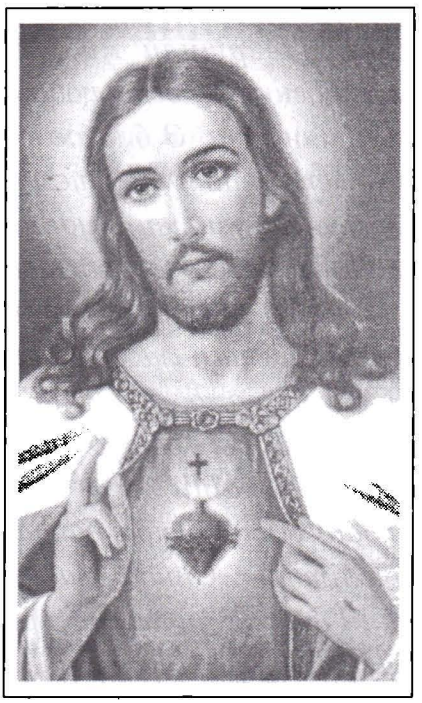

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛЮТИЙ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ДІТИ БІЛЬШЕ НІКОЛИ НЕ МУСІЛИ БРАТИ УЧАСТЬ У ВІЙНІ; ЩОБ НЕ ЗАЗНАЛИ НЕНАВИСТІ, НАСИЛЬСТВА ТА МОГЛИ ЖИТИ ТАК, ЯК ВОНИ СОБІ МРІЮТЬ – ДРУЖНО, БЕЗЖУРНО В СВОЇЙ РОДИНІ, ШКОЛІ ТА СУСПІЛЬСТВІ.

Гарне дитинство – це не лише мрія, але і право кожної дитини. Багато людей не мали його, бо ще з малих років пережили війну

та зносили її жахливі наслідки. Чимало дітей стали сиротами чи каліками, маючи фізичні та психічні травми. Молімося за те, щоб у третьому тисячолітті не було більше війн та щоб діти мали змогу жити дружно і безжурно, втішаючись злагодою і любов'ю у родинах, школі та суспільстві.

Місійний: ЩОБ ХРИСТИЯНСЬКІ РОДИНИ СТАЛИ ЗНАРЯДДЯМ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ ВСЬОГО ЛЮДСТВА, ЯКЕ ПОВИННО БИ БУТИ ОДНІЄЮ ВЕЛИКОЮ РОДИНОЮ.

Подиву гідна є практика молитовного паломництва з іконою або фігурою Матері Божої по домах членів Марійської молодіжної дружини у Львові. Щовечора у даному домі сходяться на молитву не лише члени однієї сім'ї, але й сусідні родини. Спільна молитва приносить добрі плоди, сім'ї звикають до щоденної молитви і зникає серед них ненависть та відчуження. Лише родини, які моляться, здатні поширювати Божу благовість у своєму середовищі.

Молімося за те, щоб число таких сімей збільшувалося.

Місцевий: ЩОБ ПРЕСА ТА ІНШІ ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ НАБУВАЛИ БІЛЬШЕ ХРИСТИЯНСЬКОГО ХАРАКТЕРУ.

Засоби масової інформації (ЗМІ), передусім телебачення, формують громадську думку населення. Сам Ісус Христос нам заповів: "Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи...". Воля Божа зрозуміла: щоб весь світ став християнським. Дуже хотілося б, щоб преса, радіо, телебачення, інтернет, тощо передавали більше інформації і повчань, опертих на євангельських засадах та на здоровій християнській традиції. Не підтримуймо тих ЗМІ, діяльність яких суперечить засадам християнської моралі. Не купуймо таких видань, не оглядаймо і не слухаймо таких передач, а навпаки, матеріально і усіма іншими способами підтримуймо моральну пресу та інші згадані засоби комунікації. Молімося за те, щоб усі журналісти України набралися християнського духу і ширили його усіма можливими середниками.

Покровитель на лютий – св.Мелетій Антіохійський, 25 (12)

Антіохійський патріарх св.Мелетій був, як пише св.Григорій Богослов, "найпобожнішим єпископом, простим, відвертим, повним Бога, лагідним, мужнім і покірним".

Походив він зі славного роду в місті Мелітині у Вірменії. Ще будучи юнаком, вправлявся в умертвленні. Завдяки добрій славі серед людей був обраний єпископом міста Севастії. Згодом певний час перебував у пустині. Коли аріани прогнали з Антіохії єпископа Євстатія 361 року, обрали на патріарха св.Мелетія – мужа достойного, мудрого, праведного. Під час першого перебування в Антіохії св.Мелетій висвятив на диякона св. Василія Великого.

Св.Мелетій щиро молився Богу за своїх вірних, вів святе життя, повне чесноти і добрих діл.

За наступного імператора Юліана Відступника св.Мелетій вернувся із заслання до Антіохії (362 р.). В цей час там поширювалась аріанська єресь, було роз'єднання між правовірними. Імператор Юліан Відступник зробив Антіохію столицею відновленого поганства. Коли св.Мелетій спротивився імператорським задумам, Юліан знову засудив його на заслання. Згодом св.Мелетій зі св.Євсевієм Самасатським та св.Пелагієм Лаодикійським скликали в Антіохії Собор, на якому 27 єпископів визнали віру в Божество Ісуса Христа і засудили аріан. В той час св.Мелетій охристив св.Івана Золотоустого і призначив його церковним читцем.

В 379 році під проводом св.Мелетія відбувся Синод єпископів в Антіохії, який закріпив правовірну науку про Пресвяту Трійцю. В 381 році в Царгороді відбувся Синод східних єпископів, де головою було обрано св.Мелетія. Незабаром він занедужав і помер у Царгороді під час Синоду в кінці травня 381 року. В Царгороді відбувся величавий похорон, в якому взяли участь отці Собору і всі правовірні. Супроводжувало померлого св.Мелетія незчисленне число народу зі свічками: скільки сягав зір, видно було вогонь свічок. Кілька хорів співали різними мовами. Згодом за кошт імператора тіло св.Мелетіяя привезли до Антіохії.

По смерті прославився св.Мелетій численними чудами.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА БЕРЕЗЕНЬ:

Загальний: ЩОБ ЗА ДОПОМОГОЮ УСІХ ВІРУЮЧИХ ЗУПИНИТИ ЛИХО ЗУБОЖІННЯ ШЛЯХОМ ПОСТУПОВОГО ЗМЕНШЕННЯ РІЗНИЦІ МІЖ БАГАТИМИ І БІДНИМИ У СВІТІ.

Місійний: ЩОБ ВІДВАГА МУЧЕНИКІВ ТА ІСПОВІДНИКІВ ВІРИ, ЯКИХ ЦЕРКВА ВШАНОВУВАЛА У ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ, РОЗВИНУЛА ЕКУМЕНІЧНИЙ ДІАЛОГ МІЖ РЕЛІГІЯМИ ЦІЛОГО СВІТУ.

Місцевий: ЩОБ ДЕРЖАВНІ МУЖІ В УКРАЇНІ КЕРУВАЛИСЯ ЗАСАДАМИ ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОРАЛІ.

Покровитель на березень – св.Іван Ліствичник, 30 (17)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Дайте, то й вам дасться: міру добру, натоптану, потрясену, переповнену дадуть вам" *(Лк 6,38).*

Вам, напевно, пощастило пережити радісну хвилину, коли, отримавши подарунок від приятеля, забажали також його обдарувати. І зробили ви це з щирої любові, а не лише з почуття обов'язку.

Якщо це стається у житті нас, грішних людей, тим більше можна собі уявити, з якою радістю чинить це Бог (Він є любов). Господь винагороджує за кожний дарунок, який ми у його ім'я даємо. Правдиві християни це практикують дуже часто. Кожен раз це нова несподіванка. Ми собі не уявляємо навіть про завжди нові прояви турботи Бога про людей. Ми би могли зауважити тисячі прикладів того, як здійснюються ці слова: "Дайте, то й вам дасться..." і як Бог стократно відплачує за нашу великодушність. Одного вечора кілька дівчат, які жили за євангельськими засадами в одному з помешкань Риму (а був це один з перших осередків руху "Фохоляре"), прощалися: "На добраніч!". Несподівано пролунав дзвінок. На порозі стояв чоловік, який був у паніці і розпачі. Він їм сказав, що завтра його насильно виселять з квартири, бо немає чим заплатити. У тій хвилині дівчата мовчки переглянулися і очима "домовилися". Відчинили скарбничку із своїми скромними заощадженнями. І все, що було у ній, віддали незнайомцю. Тої ночі вони були дуже щасливі, віддавши все у Божі руки.

Перед світанком задзвонив телефон. Дівчина впізнала голос того незнайомця, який сказав, що приїде до них на таксі. Дівчата цього разу побачили радісне обличчя чоловіка. Він мовив: "Учора ввечері, коли я повернувся з вашим дарунком, принесли спадщину, якої я аж ніяк не сподівався отримати. Сумління мені підказало, що маю її розділити з вами. Ця сума грошей була рівно вдвічі більше від тієї, яку подарували дівчата.

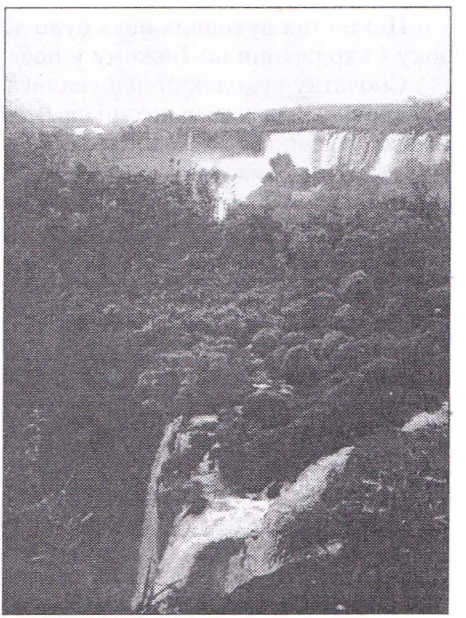

"Дайте, то й вам дасться міру добру, натоптану, потрясену, переповнену дадуть вам" *(Лк 6,38).*

Чи ви також пережили таке? Якщо ні, пам'ятайте про те, що слід дарувати безкорисливо кожному, який просить, і без надії отримати назад. Спробуйте. Але вчиніть це не для того, щоб побачити результат, а тому, що любите Бога. Можливо, хтось з вас скаже: "Я нічого не маю". Це неправда. Якщо схочеш, то ти завжди знайдеш правдиві скарби – твій вільний час, твоя усмішка, твоя порада, твій мир, твоє переконливе слово... Але можливо скажете: "Не маю кому дати". Погляньте довкола. Хіба не пригадуєте того хворого у лікарні, або тієї самотньої жінки, або

вашого засмученого приятеля у школі, або зажуреного безробітного юнака. У кожному з них чекає на вас Христос. Слід нам поводитися у новий спосіб, як справжні християни, а не замикатись в собі, не уповати на земні добра, а лише на Бога. Тут буде видно вашу віру, яка буде невдовзі підтверджена дарунком, який вам повернеться.

Зрозуміло, що Бог не робить це для того, щоб ми збагатилися матеріально, але щоб інші, бачивши ці маленькі чуда, які творяться з готовністю дати все, чинили так само. Але Господь дбає про те, щоб ми мали що дати, бо хто більше має, більше може дати. Як добрі управителі Божих дібр, мусимо вчинити так, щоб мовби у безперервному циклі кружляли добра в нашій спільноті, подібно як це було в первісній єрусалимській: "ніхто з них не був у злиднях..." (Ді 4,34). Чи вам не здається, що, поступаючи так, ми започатковуємо велику соціальну революцію, на яку очікує цілий світ: "Дайте, то й вам дасться міру добру, потоптану, потрясену, переповнену дадуть вам" (Лк 6,38). Очевидно, Ісус мав на увазі нагороду, яку матимемо в небі, але вже те, що тут на землі відбувається, є немовби першопочатком і запевненням небесної нагороди.

К'яра ЛЮБІХ

НОВИЙ РІК РОЗПОЧАВСЯ З РЕКОЛЕКЦІЙ

Парох Боянця і Купичволі на Львівщині о.Володимир Валевський та о.Ярослав Бакалець, його сотрудник, часто влаштовують своїм прихожанам різні духовні заходи. На самому початку 2001 року розпочалися реколекції, які проводив о.Василь Зінько, ЧСВВ. Вони мали тривати від першого дня року аж до першої п'ятниці.

Ціллю тих духовних наук було добре закінчення ювілейного двотисячного року і входження по-Божому у нове третє тисячоліття.

Спочатку реколекції відбувалися в Купичволі, а згодом від 15-ої години у с.Боянець. Правилися читані св.Літургії, виголошувалися духовні науки для жінок, чоловіків та й молоді. Увесь час можна було висповідатися, а для старших і немічних осіб 2-ого січня відправлялася окрема св.Літургія, щоб вони скористалися з реколекцій. До того ж отець-парох і сотрудник ще відвідували хворих і немічних у їхніх домівках.

В обидвох селах храм був заповнений вірними різного віку. Отець Василь Зінько проповідував про добрі діла, які повинен чинити у своєму житті християнин: молитва, піст, праця та милостиня. Вони є доступними до виконання. Але виконання добрих діл має бути досконале – щоб і Богові принесло належну славу, людям дочасну, а тим, хто їх чинить – вічну нагороду. Це станеться тоді, коли постійно будемо в стані освячуючої Божої ласки і матимемо добрий намір...

Науки голосили до третього січня. Замість о.Василя Зінька, який занедужав, духовну працю завершили вже самі отці. На реколекціях активно трудилися у Божому винограднику отці Іван Букартик, Ігор Бодпар і Василь Павелко з костелу у м. Жовкві. В останній день запричастилося у двох селах майже 900 вірних.

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ ЧИН СЬОГОДНІ (5)

(Віце-провінція Покрови Матері Божої у Польщі)

Головний Дім та осідок Віце-провінції знаходиться у Варшаві. Протоігуменом нині є о.Марко Скірка, ЧСВВ. Варшавський Дім з самих початків відродження УГКЦ в Україні відкрив свої двері для студентів філософії і теології з України та інших василіянських європейських провінцій. Нині у цьому Домі проживає 30 братів з України (29 з них є студентами філософії і богослов'я).

У василіянському монастирі в Перемишлі, де минулого року було посвячено відреставровану церкву, проживає і навчається 27 студентів з України (в тому числі один священик і один отець-диякон). Крім згаданих монастирів, Віце-Провінція має ще душпастирські резиденції у Венгожеві та Кепштині.

Віце-Провінція ЧСВВ у Польщі має 24 члени, в тому числі одного новика. Хоч вона не має велику кількість домів та монахів, все-таки відіграла та відіграє важливу роль у житті Василіянського Чину. В останні 10 років Віце-Провінція дала нашій Церкві двох єпископів - Кир Василь Медвіта, ЧСВВ та Кир Володимира Ющака, ЧСВВ. Один єромонах (недавно помер) є генеральним консультором Чину. Великий вклад у відродження ЧСВВ в Україні вклали й інші члени Віце-Провінції отці Андрій Шагала, Теодозій Янків, Йосафат Романик та ін. Свою духовну формацію на василіянському новіціяті у Польщі удосконалювали брати та отці з Румунії, Словаччини, Чехії, Югославії та Канади. Відрадно згадати, що Святійший Отець два рази відвідував василіянський монастир у Варшаві.

На світлині: біля василіянського монастиря у Перемишлі владики УГКЦ, отці і брати Василіянського Чину в день посвячення церкви.

ПОДВІЙНА РАДІСТЬ СЕСТЕР ВАСИЛІЯНОК

Спільнота сестер Василіянок в Україні з початком нового тисячоліття відчула рясні плоди діяння св.Духа на собі. На наше свято в день св.Василія Великого семеро наших сестер склали вічні обіти **чистоти, убожества і послуху** Небесному Отцеві. В місті Івано-Франківську, в монастирській церкві с.Емелія Кіяк, с.Агнета Мельник, с.Ілярія Іванюк, с.Вероніка Облещук, с.Василія Струтинська, с.Макрина Пуляк та с.Софронія Басюк (на світлині вони всі зліва направо) в присутності матері-архимандрині Дії Стасюк посвятили себе монашому служінню. Архиєрейську св.Літургію відправив владика Софрон Мудрий, ЧСВВ. Він і здійснив Чин монашої професії. Владика Софрон Дмитерко своєю присутністю і молитвою підтримував монахинь у цей важливий для них день.

Божу благодать ми відчули ще і **21 січня**, коли у василіянській церкві св.Андрія у Львові **семеро наших постулянток облеклися в монашу одежу**. Господь покликав їх з різних місцевостей: Олену Лесніченко (монаше ім'я – с.Йосифа) і Лесю Бойко (с.Лаврентія) з Дрогобича; Світлану Турків (с.Дарія) зі Сколівського району Львівської області; Наталю Винник (с.Даниїла) з околиць Івано-Франківська; Галину Смереку (с.Герарда) та Надію Витвицьку (с.Магдалина) з Бучача; Марію Майку (с.Навкратія) теж з Тернопільщини. На це монаше свято приїхали родичі та парохи новичок. Св.Літургію очолив о.Іван Майкович, ЧСВВ, з рук якого постулянтки отримали монашу рясу. З ним співслужили о.Порфирій Шумило, ЧСВВ, який проводив напередодні облечин реколекції для сестер; рідний брат с.Навкратії о.Василь Майка та інші священики.

Ми щиро дякуємо Всещедрому Богові за його доброту. Чуємося радісними і щасливими через те, що вибрав нас як своїх послідовників. Хто з дівчат відчуває, що Бог її кличе до служіння в монашому стані, то радісно приймемо до спільноти, щоб спільно творити родину Божих дітей і віддавати славу Всемогутньому Господеві.

Наша адреса: 79005 м.Львів, вул. Кирила і Методія, 17, монастир сестер Чину св.Василія Великого, тел.: 72-30-82

с. Лукія МУРАШКО, ЧСВВ

На світлині: сестри ЧСВВ, які склали вічні обіти у Івано-Франківську.

ДУХОВНА ВІДНОВА У ЛУЦЬКУ

По-скромному у храмі св.Василія Великого у Луцьку напередодні престольного празника відбулися реколекції під проводом о.Йосафата Воротняка, ЧСВВ. Незважаючи на холодну погоду, у них взяла участь молодь як католицької, так і православної конфесій. У цьому місті успішно діє молодіжний гурток УМХ, який об'єднує молодь обидвох конфесій. Його голова Ольга Харів провадить щонедільну релігійну передачу по Волинському телебаченню.

На сам празник св.Василія у василіянському храмі вмістилося кілька сотень людей. Службу Божу правили згаданий о.місіонер, настоятель о.Дмитро Григорак, ЧСВВ, греко-католицькі священики Роман Бегей, парохи УГКЦ з Рівного, Луцька і Володимира-Волинського. Присутніми були православні священики Київського патріархату. До св.Причастя приступило 106 осіб.

У Луцьку вже височіє трьохповерхова будівля монастиря ЧСВВ і майбутнього храму. Будівництвом успішно керує о.Дмитро Григорак, ЧСВВ. Також активно діє хор при монастирській церкві. Його членами є не лише вихідці з Галичини, але й старожили Волині.

СВЯТО СВ.ВАСИЛІЯ У КИЄВІ

Для греко-католиків в столиці України недавно відбулася радісна подія. На василіянській церкві було встановлено та освячено чотири позолочені хрести. Архиєрейську св.Літургію відслужив владика Василь Медвіт, ЧСВВ. З ним співслужили о. Теодозій Янків, ЧСВВ, о.Пахомій Сидор, ЧСВВ та інші священики. На урочистість прибули чотири брати Василіянського Чину, які разом з отцями під час св.Літургії відновили свої чернечі обіти (це традиція усіх членів Василіянського Чину).

Маємо надію, що у василіянському монастирі у Києві незабаром завирує монаше життя і отці Василіяни здійснюватимуть душпастирську працю, на яку так очікують місцеві вірні.

бр. Ігнатій МОСКАЛЮК,ЧСВВ

На світлинах: під час освячення хрестів на куполах василіянської церкви у Києві; праворуч – верх дзвінниці.

ЩЕДРІ ПЛОДИ СВ.МІСІЙ У СТОЯНОВІ

В Радехівському районі, що на Львівщині, є гарне мальовниче село Стоянів. Воно розкинулося на межі Львівської та Волинської областей. Автор цих рядків має найкращі спогади з дитинства, незабутньої юності про це село. І тепер не раз у думках лину у Стоянів, заношу щирі молитви до Господа.

Моєю давньою мрією було те, щоб у селі встановили фігуру Матері Божої. Я щиро молилась в цьому намірі. Під проводом о.Йосафата Воротняка, ЧСВВ було проведено велике паломництво з статуєю Матері Божої містами і селами Львівщини. Воно тривало кілька місяців ювілейного року.

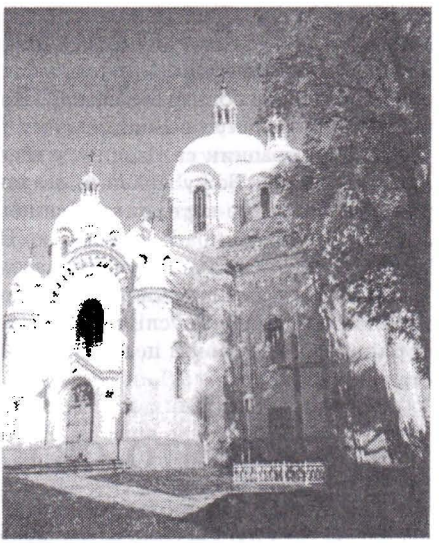

На світлині: церква у с. Стоянів

На свято Різдва Пресвятої Богородиці статую вшанували у Радехові. Через деякий час вона процесійно була перенесена до Стоянова. В останній тиждень жовтня тут проводив св.місії о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Це вже другий духовний здвиг у цьому селі (перший відбувся з нагоди 100-ліття парафії і проведений отцями Редемптористами). Та цього разу місії були особливі тим, що у церкві св.пророка Іллі відправлялися дві св.Літургії щодня, виголошувалися проповіді, а діти були звільнені від занять у місцевій школі директором п.Михайлом Бартківим. З учнями о.місіонер і сестри Катехитки св.Анни проводили духовні науки і демонстрували відеофільм. Молодь ближче наблизилася до Бога під час нічних чувань у храмі. Добре працювало товариство "Тризуб".

На Хресну дорогу приїхали кілька священиків з Радехівського району, зі Львова - о.Василь Вороновський, Студит, та велика кількість вірних. Отець В.Вороновський прочитав молитви на чотирьох сторонах села.

Загалом під час місій кілька сотень вірних приступили до св.Тайн Сповіді і Причастя. На закінчення о.місіонер освятив місійний хрест, де начіплено медалики. Фігуру Пресвятої Богородиці перенесено, встановлено і освячено перед школою в Стоянові. Нехай вона завжди оберігає своїм омофором жителів Стоянова!

Ярослава ЦАРУК

ЙОРДАНСЬКЕ ВОДОСВЯТТЯ У ЖОВКВІ

З давніх-давен люди з великою побожністю ставились до свята Богоявлення, під час якого проводились великі водосвяття на річках, біля Божих храмів.

Велелюдним і екуменічним було велике водосвяття на Йордан у м.Жовкві. На центральній площі міста біля статуї Матері Божої зібрались вірні греко-католицької церкви Пресвятого Серця Христового, храмів св.Йосафата, св.Трійці, храму УАПЦ та вірні багатьох навколишніх сіл, сестри Служебниці НДМ, брати-монахи Василіянського Чину.

Спільне Богослужения з нагоди Богоявлення з Преосвященним єпископом Сокальським Кир Михаїлом Колтуном, ЧНІ, відслужили отець-ігумен Жовківського монастиря Марко Максимів, ЧСВВ, отець-декан Тома Кушка, ЧСВВ, настоятель храму св.Йосафата Михайло Ткачів, о.Петро – настоятель храму УАПЦ, о.Ігор Паламар – настоятель храму св.Трійці, о.Терентій Довганюк, ЧСВВ - парох с.Волі-Висоцької та ін.

Преосвященний владика Кир Михаїл виголосив проповідь, де закликав всіх вірних до любові, миру Божого. Потім відбулось спільне водосвяття. Всі вірні несли до своїх домівок йорданську воду, а разом з нею благословення для своїх родин. Цією водою кропили свої будинки, худобу, щоб захистити від злих сил все живе і щоб споживати її на добро.

ВІСТІ ІЗ ЗАКАРПАТТЯ

• Нещодавно у василіянському монастирі **с.Імстичево** збудовано гарну каплицю зі сходами, які ведуть до храму і монашої обителі. Під престолом тієї каплиці викопано криницю 24-метрової глибини, бо цей край не дуже багатий на питну воду. До монастиря вже упорядковано дорогу.

При монастирі ведеться пасторальна праця, зокрема з молоддю. Це в основному скаути (організація "Пласт").

21 січня у монастирській церкві відбулося свято коляди. Згодом був конкурс вертепів, серед них визначили найкращий. Крім парафіян с.Імстичева, ще приїхали паломники з м.Іршави. Різдвяну містерію поставив місцевий театр.

• Нещодавно у **м.Іршава** владика Іван Маргітич посвятив наріжний камінь під будову нової церкви УГКЦ св.Софії. Буде використано проект собору св.Софії у Римі. Парохом майбутньої святині є о.Петро Кобаль, а старший брат – п.Олександр Станко.

ОСВЯЧЕНО ЦЕРКВУ В СЕЛІ КОЛПЕЦЬ

В селі Колпець, що на Дрогобиччині (Львівська обл.), з нагоди великого ювілею 2000-ліття Різдва Христового було побудовано і урочисто освячено новий храм.

Неділький грудневий ранок видався сонячним і теплим. Святково прибране село і нова святиня очікували прибуття гостей.

На урочистості з нагоди посвячення храму прибув владика-емерит Кир Софрон Дмитерко, ЧСВВ з Івано-Франківська. Його зустрічали о. канцлер Тарас Герасимчук, о.ігумен Лаврентій Івасечко, ЧСВВ, парафіяльний священик Василь Цихуляк та інші священики і вірні. В посвяченні храму та Архиєрейській Святій Літургії взяли участь 33 священики і кілька тисяч вірних. Прибула процесія з сусідніх сіл Станеля і Солець.

Посвячення почалося обходом нової церкви із Найсвятішими Тайнами, святими мощами та свяченою водою. Після довершення освячення Престолу та іконостасу почалася Архиєрейська Свята Літургія. Виголошуючи проповідь, Кир Софрон сказав: "Я радію, що слава Божа, після стількох років переслідувань нашої Церкви, проявляється у будові Божих храмів. Волею Божого провидіння я прибув до Вашого села і радію, що бачу вас усіх у цій святині. Хочу побажати, щоби наші храми нагадували завжди батькам про велике завдання – виховання дітей і правдивого служіння Богові".

Владика закликав всіх присутніх до особливого почитування Божої Матері. Пречиста Діва породила Сина Божого і, ставши Матір'ю, стала також і Матір'ю Церкви, нашою Матір'ю.

Кир Софрон благословив парафіян і гостей новопосвяченої святині і уділив всім повний відпуст. Гарно і мелодійно звучав спів новоутвореного парафіяльного хору під керівництвом Віктора Радяка. Скориставшись з присутності великої кількості духовенства, сотні вірних приступили до Св. Сповіді і Св.Причастя.

Звучить могутнє "Многая літа" під куполами нового храму. Всі присутні отримали ювілейні образки з нагоди відкриття нової церкви. Нехай допоможе Господь Бог в новому храмі Пречистої Діви Марії кожному християнину прийти до спасіння!

На світлині: зустріч владики Софрона Дмитерка, ЧСВВ у с. Колпець

УКРАЇНЦІ НА СВЯТКУВАННІ РІЗДВА ХРИСТОВОГО В РИМІ

22 грудня 2000 року, в день свята Непорочного Зачаття Матері Божої, група паломників зі Львова, які є переважно парафіянами церкви св.Андрія і церкви св.Онуфрія отців Василіян, очолені вісьмома священиками Третього ЧСВВ, вирушила в дорогу до Риму, щоб взяти участь в святкуванні Різдва Христового. Наша група паломників налічувала 35 чоловік. Серед них були 8 діецезалиних священиків – о.Богдан Ваківський, о.Богдан Добрянський, о.Микола Германович, о.Андрій Громіш, о.Іван Заяць, о.Йосип Бабій із Самбірщини, о.Михайло Антоняк із м. Комарно, о.Богдан Язвінський із м. Новояворівська. А духівником був о.Роман Шелепко, ЧСВВ з м. Золочева. Значну допомогу в організації прощі надали о.Протоігумен Йосиф Будай, ЧСВВ, о. ігумен Теодор Пилявський, настоятель Святоонуфріївського монастиря у Львові, а також ініціатор цієї поїздки – о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ. Після закінчення Св.Літургії в церкві св. Онуфрія ми вирушили на прощу до Вічного Міста.

Всі паломники одноголосно згодилися пожертвувати відпуст цієї прощі за Україну, за добрих керівників нашої держави і за з'єднання українських церков. Паломники поставили собі за мету молитися в Римі на місцях, де перебувають нетлінні мощі святих і випросити в них ласки заступництва перед Господом Богом за Україну і її кращу долю.

Прибули до Риму в 24 грудня, вдосвіта. Перша Служба Божа за Україну за участю паломників зі Львова була відправлена в соборі св.Софії разом із о.Степаном Гарванко. Тут ми познайомилися із нашим співвітчизником п.Ярославом Петришиним, який допоміг нам отримати запрошення на Різдвяну св.Літургію зі Святійшим Отцем.

На світлині: група паломників з України у Римі.

Різдвяна Служба Божа розпочалася о 12 годині ночі за місцевим часом. На площі перед базилікою св.Петра зібралося багато християнського люду (здебільшого молоді) зі всіх куточків землі. Всім учасникам Святої Літургії подарували молитовники, в яких була надрукована ювілейна Різдвяна Служба Божа на італійській, французькій, англійській, німецькій, іспанській і польській мовах. Під час св.Літургії, ніби освячуючи всіх присутніх, падав теплий зимовий дощ. В голосі Святійшого Отця Івана Павла II відчувалось хвилювання за все людство на порозі третього тисячоліття. Ми запричащалися, отримали благословення Святійшого Отця на новий 2001-й рік, на нове століття і тисячоліття.

Нашою групою прочан в Римі заопікувався о.Мартин Хабурський, ЧСВВ. Це молодий, енергійний священик, який протягом трьох днів спромігся показати нам весь Рим.

25 грудня ми з молитвою переходили через святі Двері базиліки св.Павла, проходили навколишки святі сходи, в яких вмонтовано вічка із уламками справжніх сходів, якими підпімався Ісус Христос в дім Понтія Пилата; відвідали базиліку Св.Христа з Єрусалиму. В цей же день наші священики-паломники на чолі з о.Мартином відслужили Службу Божу за Україну в Латеранському соборі св.Івана.

Наступного дня наші священики відправили св.Літургію в найголовнішому Марійському храмі світу – в соборі Санта Марія Маджоре. Отець Роман Шелепко, ЧСВВ виголосив гарну змістовну проповідь і попросив ласки-опіки в Матері Божої для України, всього українського народу і української церкви. Потім під проводом одного брата-Василіянина ми оглядали розкопки Foro Romano (центр старовинного поганського Риму), відвідали Мамертинську тюрму, де, згідно із переказами, був ув'язнений св.апостол Петро, а також Венеційський палац у центрі Риму. Після обіду, незважаючи на проливний дощ, о.Мартин відвіз нас до катакомб св. Каліста – своєрідного підземного кладовища перших римських християн. Воно займає майже 15 гектарів землі, в деяких місцях має чотири поверхи, а його глибина сягає 20 метрів. Найсвятішим і найважливішим місцем у цих катакомбах є крипта, де було поховано дев'ятьох Римських Архиєреїв.

З молитвами вдячності до Бога 27 грудня ми переходили через Святі Двері найголовнішого храму християнського світу – базиліки св. Петра. Тут о.Мартин разом із отцями-паломниками з України відправив св.Літургію біля гробу св.Йосафата Кунцевича. Потім ми спільно молилися біля гробу св.Петра і просили в нього заступництва перед Всевишнім за Україну. Ми піднімалися також на купол базиліки св.Петра, звідки мали змогу оглядати чудову панораму ранкового Риму. Після цього був прощальний обід із отцями Василіянами в їхньому Генеральному Домі на Авентині. Ввечері того ж дня ми вирушили в Україну.

По дорозі з Риму зупинились у Венеції, де мали змогу оглянути чудові канали, мости, будинки і церкви. У старовинній базиліці св.Марка була відслужена св.Літургія.

Ці кілька днів в Італії проминули неначе сон. На душі і на серці було якось легко і світло. Надовго запам'ятались кожному з нас незабутні враження від святкувань Різдва Христового 2001 р.Б. у Римі.

Галина АНТОНІВ, керівник групи

ДУШПАСТИРСТВО ЗАРОБІТЧАН В ІТАЛІЇ

Ми скористалися з приїзду генерального консультора ЧСВВ о.МАТЕЯ ГАВРИЛІВА до Львова і просили його поділитися своїми враженнями про Різдво між заробітчанами з України у Північній Італії. Він погодився розповісти нам про свою душпастирську подорож до міст Брешіа і Тренто. ***(Примітка: з деяких причин деякі імена осіб та місцевостей змінені)*:**

– Моя душпастирська поїздка **до м.Брешіа** приготовлялася принаймні півроку перед празником Різдва Христового (24–25.XII.2000). Ініціаторкою та активісткою, як і в 1999 році в м. Аквіла (куди двічі їздив о. Порфирій Підручний, ЧСВВ), була вірна нашої Церкви Марія Чень. До неї приєдналася також Марія Бригуда з м.Івано-Франківська, вельми активна у духовному і соціальному житті.

У м.Брешіа є монастир Згромадження сестер *Служебниць милосердя*, який заснувала княгиня, блаженна Марія Роза від розп'ятого Ісуса, родом з цього ж міста і подарувала всі свої маєтки на новостворену Конґреґацію. Харизмою цих сестер є жити любов'ю для інших. Саме тому, коли до м.Брешіа почали приїжджати жінки з України у пошуках праці, то ними дуже запопадливо зайнялася сестра Марія Роза, шукаючи їм роботи і надаючи духовну підтримку. Коли Марія Конколь і її приятелька попросили с. Марію Розу подбати про відправу св. Літургії у нашому обряді на Різдво, то вона з радістю погодилася. Отож, 23.XII.2000 р. прибув до м. Брешіа, де мене чекали с. Марія Роза, Марія Конколь, Марія Бригуда і п.Франческо (практикуючий католик), у якого вона працює.

Наступного дня, 24.XII.2000 р., у Навечір'я Різдва Христового після скромного сніданку, о 9.00 почав сповідати людей. Служба Божа була запланована на 11.00, але у зв'язку з багатьма бажаючими до Св.Сповіді, вона почалася у просторому і гарно упорядкованому монастирському храмі о 11.30 з відповідними вступними поясненнями і проповіддю після Євангелії – очевидно на тему Різдва. Учасниці (котрих було прибл. 200) своїм, хоч на перший раз не дуже злагодженим співом, але все ж таки активно брали участь у Святій Літургії завдяки розданим примірникам з текстом Різдвяної Літургії і колядок. Усі, що сповідалися прийняли Св.Причастя (прибл. коло 50 осіб). Після Служби Божої, яка закінчилася о 13.00 многоліттям Святійшому Отцеві Іванові Павлові II, Папі Римському і сестрам-добродійкам, продовжував сповідати аж до 14.00 і уділив св. Причастя.

Після цього у монастирсько-

му просторому рефектарі відбулася Свята Вечеря, яку приготували жінки з України. Було приблизно 40 осіб. Співали колядок і всі гуртом просили мене приїхати ще раз на Різдво за старим стилем, тобто 7 січня 2001 року. Це прохання виконав ієромонах. Порфирій Підручний, ЧСВВ.

Душпастирська поїздка до **м.Тренто** відбулася з ініціативи Місіонерського єпархіального осередку м.Тренто і Місіонерської групи при парафії св.Йосифа, активним членом котрої є парафіянин п.Франческо Трентіні, 1949 р.н., пенсіонер-залізничник. Головною темою такого заходу був клич, звернений до католиків Тренто: "Різдво без кордонів". Отож, у шести храмах того мыста мала правитися 7.01.2001 о 15.00 год. Божественна Літургія різними мовами. Майже все заплановане було виконано. Екуменічні богослужіння мали екуменічний вимір, бо у них взяли участь як католики обох обрядів, так і православні різних національностей.

На прохання Всеч. пароха в Італії д-ра о.Івана Музички прибув до Тренто поїздом у навечір'я Різдва, 6.01.2001, де на вокзалі його зустрів п.Франческо з групою українських жінок. Серед них була активістка п.Марія. Він завіз мене, як гостя, до свого дому і ознайомив з ситуацією та планами на наступний день. Як було домовлено, жінки прийшли вирішити організаційні питання, потім посповідалися. Я відправив читану Божественну Літургію. Все це відбулося у "нижньому храмі", тому що на горі правилася меса. Парох Дон Еміліо і його молодий помічник Дон Даніеле з першого разу і впродовж наступного дня допомагали в усьому, що стосувалося відправи Літургії (наприклад, огріли приміщення храму, приготували чашу, дискос, вино і т.д.).

Після закінчення Літургії п. Франческо повів мене до меншого парафіяльного залу (бо є ще інший – дуже великий), де вже були зібралися жінки на Різдвяну вечерю. Символічна скромна вечеря при засвіченій свічці розпочалася колядкою "Бог предвічний" і продовжувалася зворушливими бесідами та співами колядок. Вона тривала до 19.00 год. Було також вирішено, що наступного дня сповідь у "нижньому храмі" розпочнеться о 10.00 год. Відтак п.Франческо запровадив мене до свого помешкання і о 19.30 год. уся сім'я: п.Франческо, його дружина Марія, дочки Даніеля і Еріка, засіла до столу. Вечеря тривала до 21.00 год., бесіда під час неї в основному торкалася релігії, Церкви й духовного життя в Італії та Україні.

Наступного дня пішов до храму сповідати. Загально висповідалося 40 осіб, з яких бодай сім – це православні росіяни і українці. За цей час було приготовлено престол у "верхньому храмі" і все необхідне до Божественної Літургії, включно з кадилом. Найбільше хвилювання викликало питання: як учасниці співатимуть Літургію, під час

якої будуть також італійці? Але тут Господь благословив задумане, бо виявилося, що серед присутніх є дві жінки, які мають музичну освіту і співали колись у церковному хорі, одна – сопраном, а друга – альтом. Дуже допомогло і те, що привіз із собою і роздав учасникам приготовлений текст Божественної Літургії. Храм наповнився вірними, з котрих було приблизно 150 з України і стільки ж – місцеві парафіяни. Дон Даніеле перед початком Літургії дав деякі пояснення, зокрема щодо способу причащання. Паламар, п. Євген зі Стебника, подавав кадило. Після Євангелія на тему Різдва виголосив зворушливу проповідь. До св.Причастя приступали також італійці. По відпусті виголосив італійською мовою многоліття, яке з усієї душі голосно і злагоджено співали наші вірні: Святійшому Отцеві Іванові Павлові II, Папі Римському, єпископам УГКЦ, місцевому єпископові – Луїджі, парохові – Дон Еміліо, його помічникові – Дон Даніеле, священикові з "Карітасу" – Дон П'єтро Джорджіо, дияконові Джованні і п. Франческо та усім добродіям. До речі, також молилися з ними під час Божественної Літургії. Одним словом, Служба Божа відбулася, як на перший раз знаменито і тривала 1 год. 10 хв. та продовжилася ще бодай хвилин десять колядками. Один із присутніх священиків сказав: "Дивне диво, меса тривала так довго і ніхто з моїх парафіян не покинув храму. Я правлю півгодини і не встигну сказати відпуст, а вже їх нема". Священики також були дуже цікаві знати, чому наші вірні під час проповіді плакали. Відтак, всі перейшли до більшого залу, де відбулася невелика гостина. Замало було часу, щоб з кожним поговорити. Українські вірні попросили мене приїжджати кожної неділі. Така можливість буде лише раз у місяць.

Було ще трохи часу і о 17.30 год. п. Франческо своїм стареньким автом повіз мене до тих храмів, де відбулися богослужби іноземців. Він найбільше похвалив нас, греко-католиків.

Наступного дня відвідали чудово упорядковане місто Тренто, зокрема катедри-базиліки, де свого часу (1545-1563) відбувся 19-й Вселенський собор (Тридентійський).

Після екскурсії п.Франческо запровадив мене до Місіонерського центру, де відбулася розмова з директором о. Мар'яном, під час якої з'ясував позицію греко-католиків щодо екуменічних питань і їхню відкритість до діалогу, а також було обговорено можливий проект спільної екуменічної Утрені чи Вечірні на Пасху 2001 р., яка припадає у 2001 році для всіх християн в той сам день. Отець Мар'ян виявив своє вдоволення з приводу відкритості греко-католиків і прийняв до відома проект спільних пасхальних екуменічних молінь і пообіцяв, що буде говорити про це з єпископом.

Повертався до Риму з гарним враженням й молитвою: "Подай, Господи, витривалості нашим заробітчанам!"

ПРИЗНАЧЕННЯ НОВИХ КАРДИНАЛІВ

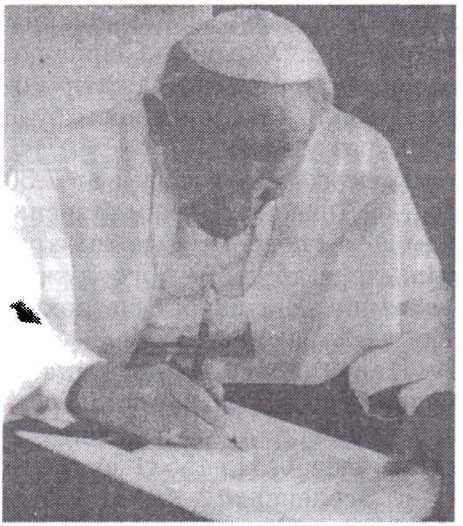

Традиційно о 12 годині дня Папа з вікна своєї приватної бібліотеки виголошує невеличку промову і вимовляє на площі св.Петра молитву "Ангел Господній". Ось короткий зміст його промови: "Дорогі брати і сестри! Торжественно відзначається у ці дні тиждень молитви за єдність християн, цього року під гаслом "Я дорога, правда і життя". Цей молитовний тиждень закінчиться у четвер, 25 січня, у базиліці св.Павла за мурами Риму... Ось маю велику радість звістити вам, що 21 лютого отримаю консисторію, під час якої призначу 37 нових кардиналів. Поручаємо нових кардиналів під покров Пресвятої Богородиці, щоб зуміли відважно свідчити у кожній ситуації любов до Христа і до Церкви".

З 37 кардиналів – 35 є єпископами і два священики Єзуїтського Чину. Один із єпископів є патріархом коптійської Церкви в Олександрії (Єгипет). Це Стефан II Гатас. Один з отців Єзуїтів – генеральний директор Ватиканського радіо о.Роберто Туччі. Нові кардинали походять з 23 країн, вони служили у Церкві на п'ятьох континентах: один з Африки, три з Північної Америки, один з Центральної Америки, дев'ять з Південної Америки, чотири з Азії, вісімнадцять з Європи (два з Німеччини, один з Англії, один з Ірландії, один з Польщі, один з Литви, два з Португалії, один з Іспанії, сім з Італії, два з Франції).

Крім 37 кардиналів, Папа ще не оголосив імена двох, які він тримає у таємниці ще з 1998 року.

З цим призначенням число кардиналів становить 178 і 51 з них не має ні активного, ні пасивного голосу щодо вибору Папи та в інших вирішальних справах Церкви. Може когось зацікавить інформація про те, що з 178 кардиналів лише один є призначений Папою Іваном XXIII, а 23 – Папою Павлом VI. Усі решта призначені Святійшим Отцем Іваном Павлом II, який перебуває на Петровому престолі вже 23-ій рік.

За повідомленням Ватиканського радіо

ВЛАДИКА ЛЮБОМИР ГУЗАР – ГЛАВА УГКЦ

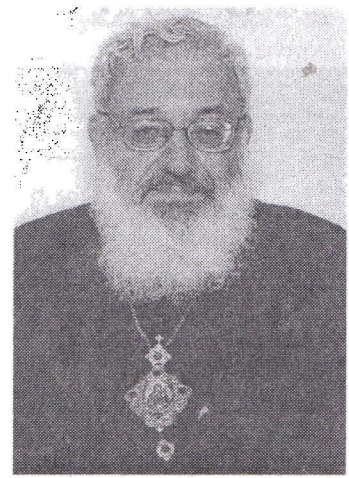

Епохальна подія в житті нашої Церкви на початку третього тисячоліття християнства – це Синод єпископів УГКЦ і вибір владики Любомира Гузара на главу нашої Церкви. Більшість владик з-за кордону прибули 23 січня до Львова, а наступного дня о 10 годині Архиєрейською Службою Божою розпочався виборчий Синод. У архикатедральному соборі св.Юра. Св.Літургію очолив владика Любомир, Апостольський адміністратор УГКЦ у співслужінні 25 владик з України та діаспори. Також був присутній Апостольський нунцій Микола Етерович. По обіді того ж самого дня розпочалася робота Синоду у митрополичих палатах за закритими дверима. Засідання Синоду продовжилися 25 і 26 січня. Редакція "Місіонаря" довідалася про вибір глави УГКЦ від головного настоятеля Василіянського Чину о.Діонісія Ляховича, ЧСВВ. Ось витяги з його привітання:

"Ваше Блаженство!

Будучи свідомим, що це високе достоїнство потягне за собою надзвичайно велику відповідальність та журбу за благо цілої нашої Церкви, ми покірно заявляємо, що, відповідно до наших сил, будемо допомагати Вашому Блаженству нести цей тягар, а в наших щоденних Святих Літургіях благатимемо вселаскавого і всесильного Господа, щоб кріпив Вашу Особу на душі і тілі, благословив Ваші входи й виходи, потішав у смутках та просвічував у сумнівах.

Прохаючи Вашого Архієрейського благословення, благаємо: "Нехай благословить Тебе Господь із Сіону", і співаємо: "Аксіос" і "Многая літа!"

До цих вітань приєднуються отці Василіяни з України і редакція часопису "Місіонар".

Владика Любомир Гузар народився 26 лютого 1933 року у Львові. Його батьки переїхали до США. Тут він навчався у м.Стемфорді і м.Вашингтоні до 1958 року. Висвячений на священика 30 березня того ж року, був парохом у Керрігоксоні (біля Нью-Йорка). Працював проректором Стемфордської семінарії УГКЦ з 1958 до 1969 рр. Після цього поїхав до Риму, де продовжив вищі студії, які завершив докторатом богослов'я у 1972 році. Кардинал Йосиф Сліпий у 1974 році відновив монастир Студійського уставу "Студіон" біля Риму і призначив о.Любомира архимандритом у 1976 році. Єпископську хіротонію отримав з рук Блаженнішого Йосифа 2 квітня 1977 року. 2 квітня 1996 року призначений на екзарха Києво-Вишгородського. Рішенням Синоду єпископів УГКЦ 20 вересня 1997 року його обрано єпископом-помічником глави УГКЦ. Це служіння він виконував аж до смерті Блаженнішого Мирослава Івана кардинала Любачівського 14 грудня 2000 року. Того ж дня Преосвященний Кир Любомир став Апостольським адміністратором Львівської архиєпархії УГКЦ.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ПАПСЬКЕ ПОСЛАННЯ З НАГОДИ ДНЯ ХВОРОГО

У катедральному соборі найбільшого міста у Австралії – Сіднеї – відбудеться 11 лютого IX-ий Всесвітній день хворого, темою якого є "Нова проповідь Євангелія і гідність людини, яка страждає". Цей собор посвячений Матері Божій і не випадково це важливе зібрання як духовенства, так і фахівців у цій галузі відбувається у празник Людської Богоматері. З цієї нагоди Папа Іван Павло II оприлюднив послання. Публікуємо витяги з цього документу:

"Отже, наполегливо закликаю всіх, щоб, не шкодуючи себе, сприяли необхідному розвитку медичних служб у тих різних країнах, які ще не мають можливості надати своїм жителям нормальні життєві умови і охорону здоров'я. Крім того, бажаю, *щоб численні потенціали сучасної медицини ефективно служили хворій людині і застосовувалися з повною повагою до її гідності.*

Протягом двохтисячолітньої історії Церква завжди намагалася підтримувати медичний розвиток для все більш кваліфікованої допомоги хворим".

"Щодня в думках відправляюсь на прощу в шпиталі та психіатрічні лікарні, де перебувають люди будь-якого віку і будь-яких кіл. Я хотів би особливо зупинитися біля хворих, родичів і медичного персоналу. Йдеться про місця, які подібні до святинь і в яких люди беруть участь у пасхальному таїнстві Христа. Навіть найбільш неуважний змушений в цьому місці ставити собі питання про своє існування і про своє значення, про причину своєї хвороби, страждання і смерті *(пор. "Радість і надія", ч. 10)*. Ось чому важливо, щоб у таких структурах ніколи не бракувало кваліфікованої і значної присутності віруючих.

Як не звернутися тоді з терміновим закликом до професіоналів медицини і добродійності, щоб вони навчились у Христа, лікаря душ і тіл, *як бути для своїх братів справжніми "добрими самарянами"*?

"Шпиталі, центри для хворих чи для літніх людей і кожний будинок, де приймають людей, що страждають, є *привілейовані середовища нового проповідування Євангелія, яке приносить надію*".

"... що стосується ліків, лікування і хірургічних втручань необхідно, щоб клінічне експериментування відбувалося з абсолютною повагою до людини і з ясним усвідомленням ризиків, а отже і меж, яке воно допускає. В цій сфері закликаю християнських медиків *виявляти свої етичні переконання шляхом постійного освітлення себе вірою*".

"... треба, щоб назавжди припинилася несправедливість, яка триває і яка, особливо в бідних країнах, позбавляє велику частину населення догляду, необхідного для здоров'я".

"... відповідальні особи країн зобов'язані тим, хто позбавлений матеріальних засобів, дати можливість отримувати принаймні основний медичний догляд... Християнські медики повинні конкретно проголошувати Євангеліє життя, підвищуючи повагу до нього і відмовляючись від будь-якого посягання на нього, від аборту до евтаназії".

"Перед лицем нових трагедій і хвороб, які замінили лиха минулого, *конче потрібна є діяльність "добрих самарян"*, які спроможні надавати хворим необхідні послуги, одночасно не позбавляючи їх духовної підтримки, щоб вони з вірою переживали свій важкий стан".

"Сердечно звертаюся до великої кількості монахів і монахинь, які у шпиталях і "прикордонних" медичних центрах, з допомогою все більшої кількості мирян, пишуть чудові сторінки євангельського милосердя. Вони часто працюють серед конфліктів і воєн, що справляють сильне враження, і щодня ризикують своїм життям, щоби спасти життя своїх братів. Багато з них умирають, перебуваючи на службі Євангелія Життя.

Я бажаю також згадати *численні неурядові установи*, які виникли протягом останніх років, щоб прийти на допомогу найбільш нужденним людям в сфері охорони здоров'я. Ці установи можуть розраховувати на добровольців "на місці", а також на щедрість широкого кола людей, які економічно підтримують їхню діяльність".

"Звертаюся нарешті до вас, дорогі хворі ... Дорогі брати і сестри, проголошуйте і свідчіть з великодушністю про Євангеліє життя і надії. Оголошуйте, що Христос є розрадою для тих, хто живе в бідності і злиднях; він є силою для тих, хто переживає моменти втоми і вразливості; він є підтримкою для тих, хто завзято працює з тим, щоб забезпечити всім ліпші умови життя і здоров'я.

Я вас доручаю Марії, Матері Церкви, якій посвячений Сіднейський катедральний собор... Нехай Пресвята Богородиця дасть відчути своє материнське заступництво всім дітям, які перебувають у важкому стані; нехай вона вам допоможе свідчити перед світом про Божу ласку і зробить із вас живі ікони свого Сина".

ПАПА ІВАН ПАВЛО II

(переклад з французької д-ра Івана Луця, члена Папської Академії за Життя)

ДВІ ЛІКАРНІ ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

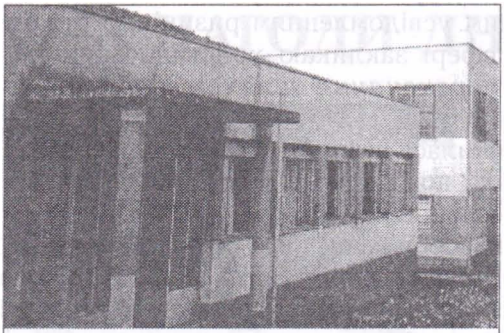

На світлині: лікарня сестер Служебниць у Прудентополі

Чернечі згромадження, окрім інших своїх завдань, опікуються хворими і працюють у лікарнях. Хочу розповісти про дві лікарні Пресвятого Серця Ісусового в Бразилії, де працюють сестри Служебниці НДМ.

На початках вони допомагали при своїх домах доброю радою та й першою допомогою тим хворим, які приходили. Згодом виникла потреба у своїй лікарні в Прудентополі. Вона сьогодні є модерною і має добру славу в людей. Працює тут кілька лікарів, сестри Служебниці НДМ дбають за належний порядок.

У 50-их роках в місті Понта-Гроссі почав свою душпастирську працю о.Рафаїл Роман Лотоцький родом з України. Він спричинився до заснування великої лікарні, яка посвячена Пресвятому Серцю Ісусовому. Загальна її назва – "лікарня доброго Ісуса" ("Bom Jesus"). Отець Рафаїл порадив групі бізнесменів збудувати лікарню. Вони послухали добру пораду й незабаром вона почала діяти. До її обслуги запросили сестер Служебниць НДМ, які радо взялися до роботи. Врешті вони взяли лікарню під свою опіку.

Вона має добру славу та обслуговує велику кількість вірних Парани. Духовну обслугу надають отці Василіяни, що мають навпроти лікарні свій дім і церкву Спасителя. Понад 20 сестер нині займаються лікарняною працею. Також працюють 70 лікарів у цій установі.

У першу середу тижня с. Леонтія Добровольська проводить нічні чування для побожних вірних. Тільки в одному році у лікарні навернулося 54 особи. Загалом усі пацієнти відчувають добру медичну і душпастирську обслугу.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

СТРАЖДАЛЬНА ЦЕРКВА

На горбочку у центрі села, стоїть церква. Збудували її ще в минулому столітті. Будували всім селом. Поважні газди і молоді парубки ставали спозарання, ще до перших променів сонця, поспішали на будову. Жінки і дівчата теж допомагали. Працювали всі, хто міг, бо знали, що трудяться на славу Божу. І ось заблищали сріблясто куполи, засяяли позолотою хрести – будову храму завершено. На посвячення церкви зійшлося багато народу. І потягнулися люди до храму у неділі й свята, прославляючи і хвалячи Бога, Пресвяту Богородицю і святих.

Минали роки, йшли десятиліття. Не обминули стороною село великі лихоліття Першої і Другої світових воєн, а також роки переслідувань нашої Церкви. Комуністи сплюндрували Божу святиню

Багато води спливло з того часу. Вийшла з підпілля Українська Греко-Католицька Церква, над Україною засяяло сонце свободи. Громада села почала відновлювати сплюндрований храм. Серед вірних посіялись незгоди, поділились громади. Греко-католики вимушені були відправляти Богослужіння на цвинтарі у спеку і у мороз під відкритим небом. Нещодавно збудували нову каплицю. І знову, у неділі і свята, збираються тут люди різних поколінь, щоб молитвами прославляти Бога.

Андрій БІДЮК,
м. Львів

СОТИЙ НОМЕР ВІДРОДЖЕНОГО "МІСІОНАРЯ"

З нагоди 100-номера "Місіонаря" з часу його відродження у 1992 році публікуємо короткий тематичний огляд матеріалів.

У квітні 1992 року, після кількох десятиліть "небуття", побачило світ перше число відродженого "Місіонаря". Його редактором був о.Теодозій Янків, ЧСВВ.

Перші два роки (1992-1993) "Місіонар" виходив у світ неперіодично і лише набував усіх ознак, характерних для видання журнального типу. Він продовжив кращі традиції не тільки довоєнного "Місіонаря", а й української католицької преси. У 1994 році головним редактором "Місіонаря" став о.Василь Зінько, ЧСВВ, досвідчений журналіст та християнський письменник, який після майже сорокарічного життя у Аргентині і Бразилії повернувся на рідну землю. Восени 1997 року редакторство часопису перейняв о.Йосафат Воротняк, ЧСВВ. *Тематику "Місіонаря" можна поділити так:*

Біблійно-богословська: Починаючи з 1992 року, на сторінках "Місіонаря" регулярно вміщуються богословські статті. В їх основі – цитата (може бути й кілька) або якийсь уривок зі Святого Письма. Отець Матей Гаврилів, ЧСВВ у кількох номерах розмірковував над такою проблемою: чи сумління ще є голосом Божим у житті сучасної людини [1995. Ч.12; 1996.Ч.1-3]. Він розглянув поняття "сумління" у літературному, філософському, богословському аспектах, а також як оцінку дій у конкретній ситуації. Також цей єромонах фахово висвітлив марійську тематику у ч.5 за 1997 рік. Кожна людина ставить собі питання, чи її душа є безсмертною. Отець Василь Зінько присвятив цій важливій богословській темі окрему статтю у числі 2 за 1996 рік – "Не вмирає душа наша". У часописі за 1997 рік опубліковано цикл статтей о.Йосафата Воротняка, ЧСВВ "Роздуми над Євангелією". Згодом була сформована рубрика під такою назвою, де до нині вміщаються біблійно-богословські матеріали. Богословські статті о.Діонізія Ляховича, ЧСВВ відзначаються філософською глибиною і цікавим поглядом на певне явище. Приміром, у числі 8 за 1995 рік у матеріалі "Тебе шукає Бог" автор застановляється над проблемою пошуку людиною чогось цінішого, ніж земні вартості, тобто трасцендентного. Варто виділити ще вміщений у часописі за 1999 рік цикл статей під назвою "Отче наш" під рубрикою "На допомогу катехитам", де теологічно тлумачиться кожен її фрагмент.

Редакція часопису у числі 6 за 1998 рік почала щомісяця публікувати "Слово життя" – глибокі роздуми над словами Святого Письма. Постійним автором є засновниця католицького руху "Фоколяре" К'яра Любіх.

Морально-етична: На порозі третього тисячоліття однією з глобальних проблем людства є моральна. Тому авторам публікацій "Місіонаря" випала нагода проаналізувати широкий спектр моральних проблем суспільства. У часописі можна виділити кілька головних тем.

Передусім – це *алкоголізм,* (до речі, довоєнний "Місіонар" приділяв цьому теж чималу увагу).Отець Йосафат Воротняк, ЧСВВ є автором циклу статтей за 1995-1996 рр., провідна думка яких – застереження перед пияцтвом.

Ще одне сумне явище, поширене як у нас, так і на Заході – аборти. Тому *тема захисту життя ненародженої дитини* теж знайшла своє місце на сторінках цього католицького місячника. Цілком літературний характер мають статті о.Мелетія Батога, ЧСВВ – постійного дописувача "Місіонаря". Його

розповіді – сюжети з минулого чи повсякденного нашого життя – висвітлюють такі теми як прощення, покаяння, милосердя, любов до ближніх, тощо.

Подієва: Впродовж останніх років релігійне життя не тільки у світі, але й в Україні динамічно розвивалося. Тому очевидно, що найголовніші факти і події не пройшли повз увагу редколегії часопису. Ця тематика стосується насамперед життя УГКЦ загалом. Також специфіка "Місіонаря" – це відображення місійної та харитативної діяльності василіанського чину в Україні. Звертається увага і на життя інших черпечих чинів і згромаджень нашої Церкви. Вже від 1992 року у "Місіонарі" заснована рубрика новин. Вона мала різну назву, але за змістом була сталою. У 1997 році і до нині сталими є дві подієві рубрики – *"З життя Церкви" та "З монашого життя"*. Тут вміщаються репортажі з різноманітних прощ і відпустів в Україні, звіти з місійної праці священиків Василіянського Чину та статті про інші монаші Чини і Згромадження.

Церковно-історична: У 1992-2000 рр. "Місіонар" фрагментарно відтворює історію УГКЦ і Василіянського Чину, публікуючи статті про визначних церковних діячів. Цикл матеріалів присвячено *Берестейській унії (1596)*. "Берестейська" тематика представлена у кількох числах часопису за 1995-1996 рр. Серія публікацій о.В.Зінька у деяких номерах за 1997 рік стосується проблеми *насильного викорінення греко-католицького віросповідання* в українських селян на Підляшші, Холмщині, Надсянні (XIX ст.) з боку російського царату. Отець Д.Богун неодноразово згадує на сторінках "Місіонаря" про переслідування греко-католиків після т.зв. Львівського собору у 1946 році збоку комуністичної влади [1996. Ч.1; 1998. Ч.1].

У рубриці *"Постаті УГКЦ"* подаються матеріали (переважно короткі життєписи) про визначних священиків – о.Т.Гуру-Головіда [1996. Ч.6], о.С.Яворського [1996. Ч.8], о.В.Лиска [1999. Ч.1], о.Р.Лиска [1999. Ч.3] та ін. Багатою на фактологічний матеріал є рубрика *" Визначні постаті ЧСВВ"*. Тут вміщуються нариси як священиків, так і світських журналістів про якогось монаха Василіянина, який своїм життям засвідчив любов до Бога і рідного народу.

Рубрика "Зі святими упокой, Господи" регулярно наповнена коротким життєписом заслужених осіб духовного сану, які тільки що відійшли до вічності.

Молодіжна: Основним лейтмотивом багатьох публікацій "Місіонаря" на цю тематику є *залучення молодих українців до духовності*. Щороку молодь всього світу бере активну участь у різноманітних прощах, всесвітніх днях молоді тощо. Не виняток і українці. Враження про молодіжні зустрічі "Тезе" у Франції та в Італії вміщені у числах 10,11 за 1997р. та у числах 2, 3 за 1999 р. Також вміщаються повідомлення про діяльність християнських молодіжних товариств (вівтарної дружини, Марійської дружини, "Містичної троянди" зі Львова та ін).

Дитяча: Для найменшої читацької аудиторії пропонуються змістовні оповідання, повчальні приклади з духовного життя.

Останні роки "Місіонар" прикрашують іконописні роботи художника Володимира Свідерського. З кінця 2000 року редакція має електронну пошту і сторінку зі статтями в Інтернеті. Число передплатників часопису постійно зростає.

Ігор СКЛЕНАР

ІРОДІВ НІКОЛИ НЕ БРАКУВАЛО

П'ята заповідь Божа стоїть в обороні життя: "Не убий". Виконуючи її, людина цінує власне життя і життя свого ближнього, незважаючи на те, чи він приятель, чи ворог. Століття, яке тільки-що закінчилося, позначене грубими порушеннями цієї заповіді. Зокрема, болючу рану в житті багатьох народів Європи, в тому числі і в нашому, залишила Друга світова війна. І у нашому краї у ті страшні роки велися партизанські війни. Жертвами бандитизму ставали невинні люди.

Приміром, на Львівщині було вбито двох римо-католицьких священиків. Вбивці – загадкові, невідомі. Одного разу два монахи – Студійського Уставу з Унівського монастиря їхали поїздом зі Львова, де вони зробили необхідні покупки. Вийшовши на залізничній станції в Перемишлянах, пішки попрямували до Унева. По дорозі, біля негустого лісу, їх дігнали двоє мужчин. Затягнули братів поміж дерева, повитрушували торби і наказали їм лягти на землю. Одного з братів – Поберайка – застрелили, а іншого – Когута – поранили. Він вилікувався і помер у 90-их роках 20 ст. Цей напад, правдоподібно, вчинили бандити із недалекого села Суворoги.

Зазнавали різних небезпек і монахи Студійського Уставу у Львові на Кайзервальді (нині – Шевченківський гай). В той час у Кривчицях, неподалік цього монастиря, діяла підпільна Армія Крайова. В 1944 році о. Гедеон, Студит відправляв Святу Літургію в монастирській церкві. Під час св.Літургії одна жінка із Кривчиць поклала на лавку гарну пачечку. Це була годинникова міна. По св.Літургії брат Волянський взяв її в руки. До нього приступило ще два монахи. Люди стали кричати, щоб не рухали. Але було пізно. Міна розірвалась. Брат Волянський згинув на місці, брат Горбулінський осліп, третій монах від удару скоро помер. За що була підложена годинникова міна в Студитському монастирі біля Кривчиць – невідомо докладно. Можливо, із пімсти, що у монастир часто приходила українська поліція.

Послання Митрополита Андрея Шептицького "Не убий" було тоді на часі. Адже стільки насильства через різні мотиви мали місце у цей період.

Потрібно нам усім пам'ятати про обов'язок прощення. Думки про пімсту зроджують бажання вбивати. Господня заповідь голосить: "Не убий"!

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт. Рудно

УСЕ ДЛЯ БОГА І РІДНОГО НАРОДУ

Публікуємо цей матеріал з нагоди першої річниці смерті о. Олександра Біляка.

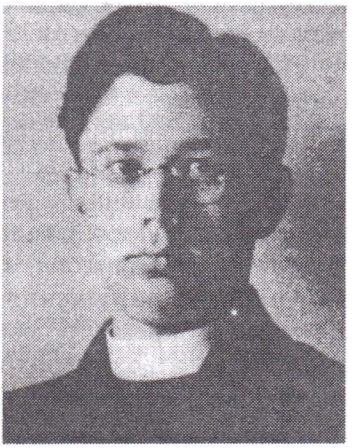

Отець Олександр Біляк народився 27 червня 1910 року в Україні, в с.Рудно біля Львова. Його батько Григорій був греко-католицьким священиком Львівської митрополії. На прохання Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького родина Біляків виїхала до Боснії, де виникла потреба в українських священиках для переселенців з України. В с.Дубрава біля Баня Луки о. Григорій Біляк будує церковцю і організовує релігійне життя серед бідних українських переселенців. В 1923 р. він призначений до Прнявора – найбільшого українського осередку в Боснії. Тут Олександр Біляк закінчив восьмирічну школу, почув Божий поклик у душі і вступив у малу Семінарію в Травник. Захистив матуру, щоб далі продовжити 4 роки студій богословії у Львові. Останній рік навчався у Загребі.

9 лютого 1936 р. у Прняворі був висвячений на священика Крижевецьким єпископом Діонізієм Няраді. Короткий час був сотрудником у Прняворі при батькові, потім 1 рік на Жумберку-Грабру, недовго в Козарці (Боснії) і Дервенті. Збудував церковцю у Детляку і Дервенті, допомагав і співпрацював з римо-католицькими священиками у Дервенті та околицях. Крім священичої праці організував культурну і просвітницьку діяльність. В найтяжчі воєнні роки подбав про видання календаря українською мовою. В Дервенті залишився до 1954 року,опісля був призначений на парохію Берак для опіки над греко-католиками і римо-католиками в околиці Вуковару аж до 1964 року. Того року іменований на сотрудника у Прияворі, де ще служив його батько. Пізніше став парохом Прнявора, аж до 1981 року. За час праці у цьому місті відслужив два мандати як декан Боснійсько-Славонський.

В роки Другої Світової війни і під час комуністичного режиму багато українських родин почали виїзджати у заокеанські країни, багато культурних товариств у Боснії почали вигасати і пропадати, релігійне життя і праця ставали все тяжчі. Багато священиків було арештовано, як і батько о.Олександра. Але він жертвував себе ще більше і був незамінним у культурно-просвітницькому житті кожного українця у Прняворі і поза ним. Як відмінний знавець тяжкої української дійсності під сталінізмом і тяжкого стану в ізольованій діаспорі, постійно дбав про кожного греко-католика.

Любив і служив всі приписані Богослужения. Понад все любив побожність до Серця Христового і коли тільки міг, крім часослова, відмовляв вервицю. Після землетрусу 1969 року, який поруйнував церкви і доми, звертався за матеріальною допомогою до української діаспори на Заході.

Тоді вдалося відновити церкву у Прняворі, яку він любив і сам не раз казав, що вона є "бастіоном" і захисником всіх українців у Боснії.

Весь час у Прняворському краю був порадником для молодих священиків і ніколи не відмовляв у будь-якій допомозі чи братній послузі. Дуже любив товаришувати з тодішнім римо-католицьким парохом, пізніше Банялуцьким єпископом, великим любителем східного обряду і слов'янської Літургії д-ром Альфредом Піхлером. Його поважали всі мешканці Прнявора, а найбільше представники інших національностей і релігії.

Душпастирська праця у Прняворі втомила о.Олександра і на його прохання єпископ-ординарій у 1981 році призначив в Інджію (нинішня Воєводина). Із Інджії направлений для потреб наших вірних у Білгород, а в 1986 році вже як священик-пенсіонер, добровільно прибуває до Осієку і стає духовником сестер Василіянок. З початком громадянської війни у 1991 році тяжкохворого о.Олександра вдалося перевезти на лікування до Загреба. Після покращання його здоров'я під опіку забрала його рідна сестра – Стефанія Біляк. Через лікування в останні роки він часто міняв місце перебування і на 90 році життя був покликаний Богом у вічну оселю. Помер о.Олександр 29 лютого 2000 року. Похоронений у м. Загребі на Мірошевці. Похоронні богослуження відправляв владика Славомир Мікловш з численними священиками. Крім родини Біляк, були присутні чисельні парафіяни-українці і русини з церкви св.Кирила і Методія, сестри Василіянки Осієцької і Загребської провінцій. На похороні співали брати Василіяни з України, які там навчаються.

Автор цих рядків у поминальному слові наголосив на заслугах о.О.Біляка перед українцями Югославії. З парохіянами у Прняворі він розділяв смуток і радість і у похилому віці, коли жив у Загребі. Отець Олександр був перейнятий долею українців під час воєнного лихоліття на теренах Боснії наприкінці 20 століття. Ще за життя він зробив собі гробницю у Прняворі, який так дуже любив. Але бажання о.Олександра, щоб бути похованим у Прняворі поки-що не зреалізувалося, бо похоронений у Загребі.

о. Петро ОВАД

НАМ ПИШУТЬ

"Господь їм допомагає" (Пс 37, 40)

На сторінках "Місіонаря" подяку Господеві за вислухані молитви, а св.Юді Тадею за заступництво у складних обставинах життя висловлюють: Г.Ливчанин, З.Гніздовська, Людмила, Віра (усі зі Львова), а також Володимира Гнедюк з м.Червонограда Львівської обл.

Щиро дякують Матері Божій і св.Йосифу за заступництво перед Богом М.Вуйцик, Галина Ф., Світлана (усі зі Львова), Оксана з с.Лещів Сокальського р-ну на Львівщині, Олександра К. з м.Стебника Львівської обл., Віра Г. з Миколаївського р-ну Львівської обл.,Оксана з м.Золочева Львівської обл., Любомира з Сокальського р-ну Львівської обл., Галина В'язівська з с.Сопошин Жовківського р-ну Львівської обл.

ЗУСТРІЧ МОЛОДІ У БАРСЕЛОНІ

Напередодні Нового року третього тисячоліття в м.Барселоні (Іспанія) відбулась європейська зустріч молоді, організована монашою спільнотою ТЕЗЕ. В цій зустрічі взяло участь 80 тисяч паломників різних країн, серед яких було понад тисячу паломників з України. Дві групи молоді було зі Львова, в які входили в основному студенти Академії мистецтв та інших навчальних закладів міста. Їх духовними провідниками були о.Михайло Лучків, ЧСВВ та о.Тарас Тижник, ЧСВВ. Ми попросили о.Тараса, ЧСВВ з церкви св.Андрія що в центрі м. Львова, поділитись своїми враженнями від цієї зустрічі.

– Отче Тарасе, розкажіть про мету вашої подорожі.

– Хвилюючою, радісною була зустріч молоді багатьох країн Європи в Барселоні. Метою її було більше прилучитись до джерел духовності, спільно молитись, прославляти Бога, ознайомитись з історичними та культурними пам'ятками Барселони. Подорожуючи, ми оглянули ряд міст Польщі, місто Дрезден (Німеччина), а також м. Ліон (Франція), а потім прибули в Барселону, де нас розмістили на парафіях у родинах.

Наступного дня зранку ми зібрались у великому католицькому костелі, що у центрі Барселони. Там відбулась спільна подячна Свята Літургія, яку відправляли священики, які приїхали з групами паломників. Брати-монахи організували молитовні зустрічі в групах. На різних мовах звучало Євангеліє, читались псалми, співали духовні пісні. З нами духовну працю, екскурсії проводив брат Донах з Франції.

– Що найбільше запам'яталось вам під час зустрічей молоді в групах?

– В кожній з груп панувала атмосфера молитовного духу. Різними мовами звучали молитви, розважання, але об'єднувала всіх любов до Бога. Цікавими були розважання на тему: "Що таке щастя?", "Як пізнати Христа і йти за Ним?", "Його прощення приходить, щоб зцілити наші душі", "Пошук Бога в молитві" та ін. Запам'ятались нам цікаві розповіді паломників різних країн про життя на парафіях, про їхні студентські будні, а також прекрасні духовні концерти різних груп молоді. Серед них, зокрема, виступи молодіжних колективів зі Львова, Тернополя, Івано-Франківська, Польщі, а також з м.Нового Саду (Сербія) та ін.

– Яке враження на вас справила Барселона?

– Барселона – це одне з найбільших, найкрасивіших міст Іспанії. Там є багато старовинних і сучасних храмів, унікальних пам'яток архітектури. Серед найстаріших пам'яток середньовіччя збереглись храм Сан Пабло дель Кампо, приваблюють своєю красою ворота кафедрального собору і його внутрішній дворик з колонами, старо-

винними баштами Санта Люсія, а також палац архієпископа з численними аркаами, колонами XII-XIII ст.

Приваблює своєю красотою центр старовинної Барселони, так званий готичний квартал. Там знаходиться чудовий катедральний собор в готичному стилі XVI ст. з численними колонами, баштами, величними палацами. Прекрасною є також базиліка Санта-Марія дель Мар, собор Пресвятої Родини, численні музеї, університети та ін.

В кожного з нас залишились незабутні враження від перебування в Іспанії, від щирих і теплих зустрічей з місцевими людьми, від спілкування з ровесниками багатьох країн світу.

– Дякуємо за інтерв'ю.

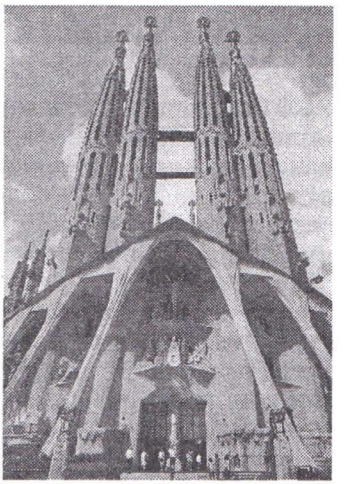

На світлині: собор у Барселоні

Розмову вела Ольга КРАК

НЕЗВИЧАЙНА ЗУСТРІЧ НОВОГО РОКУ

Мені доводилось зустрічати Новий Рік чимало разів. По-різному це відбувалось. Але така зустріч на зламі 2000-2001 років була вперше. У Львові, у василіянській церкві св.Онуфрія 31 грудня зібралось чимало людей, а особливо багато було молоді. Під час св.Літургії при запалених свічках ми дякували Богові за прожитий рік і перепрошували Його за провини і, подаючи руки, вибачали один одному. Після Служби Божої у хвилини примирення і віддання подяки Богові за отримані ласки, я побачила очі людей, які випромінювали щастя. І я також почувала себе щасливою у колі людей-однодумців. Відійшли десь у небуття мої клопоти, болячки, негаразди. На монастирському подвір'ї вірних пригостили вином і хлібом, які посвятив ігумен о.Теодор Пилявський. Молодь продовжила новорічне святкування у одній з середніх шкіл Львова, а всі решта бажаючі залишились у церкві подякувати Господеві, бо вона була цілу ніч відкрита.

Повернулися додому після зустрічі Нового Року о 7-й годині ранку. Прийшла духовно збагачена, принесла хліб, замочений вином і свічечку, що не догоріла. Вона буде згадкою для онуків. Дякую Богові за дар життя і буду молитися у намірі, аби всі люди не лише один день, а й ціле життя жили у мирі і злагоді.

Даниїла КМІТЬ,
членкиня Апостольства молитви

ВІЧНЕ ДЖЕРЕЛО

Молодіжне Апостольство молитви та старша Марійська дружина з Жовкви підготували під проводом сестер Служебниць НДМ чудову різдвяну виставу "Вічне джерело". З цією виставою вони з успіхом виступили перед жителями міст Львівщини – Жовкви, Червонограда, Брод в та ряду навколишніх сіл.

На світлині: група молоді з м.Жовкви на Львівщині виступає з виставою "Вічне джерело"

На сцені оживають одна за одною біблійні сюжети про народження Дитятка – Ісуса, ведуться розважання над смислом життя людини, правдами віри, герої мовби закликають всіх почерпнути краплинки води живої з того вічного, невмирущого життєдайного джерела, яким є Бог. Мабуть саме так, як з великою надією, прагненням напитись води, подорожні в пустині нетерпляче шукають джерело, так і людина, втомлена життєвими турботами, постійно шукає Бога. Людині для життя необхідні хліб і вода. Так і для душі необхідний є хліб духовний, тобто молитва, а також Тіло і Кров Ісуса Христа, яке приймаємо в Пресвятій Тайні Євхаристії під видами хліба і вина.

Ми переступили поріг нового, третього тисячоліття. Багато змін пройшло за цей час. Прийшли нові покоління людей. Лише Христос є той самий вчора, сьогодні і навіки. Ісус є тою цілющою водою, тим вічним джерелом життя. Куди приходить Ісус, там панує мир, любов. Хай у кожному серці людини народиться Дитятко – Ісус, хай наповнить наші душі любов'ю, добротою.

Пам'ятною для групи молоді з Жовкви була поїздка в Броди. Там у день свята св.Василія вони взяли участь в Святій Літургії, яка відправлялась в храмі Воздвиження Чесного Хреста. Її співслужили о.Ярослав Царик з Бродів, о.Тома Кушка, ЧСВВ – декан Жовківський. Гарно співав під час Служби Божої церковний хор. Після цього члени молодіжного Апостольства молитви з Жовкви поставили в Бродівському педучилищі виставу "Вічне джерело", а також виступили з концертом колядок.

З щирими словами вітань з нагоди Різдва Христового до присутніх звернувся о.Тома Кушка, ЧСВВ. Він подякував голові "Карітасу" о.Ярославу Царику за гостинність та турботу.

Ще довго в залі лунали колядки, зігріваючи серця людей, які стали немовби однією великою християнською родиною.

Ольга КРАК

ПОДАРУЙ ТЕ, ЩО НАЙБІЛЬШЕ ЛЮБИШ

Іванка була ясноокою, гарною, п'ятирічною дівчинкою. Одного разу, коли вона була з мамою на закупах в магазині, то побачила гарне намисто, що коштувало два з половиною гривні. Вона дуже захотіла мати це намисто і попросила маму його купити. Мама сказала: "Добре, це гарне намисто, але воно коштує дорого. Ми купимо це намисто. Коли прийдемо додому, то зробимо перелік домашніх робіт, які ти могла б зробити, щоб заплатити за нього. Не забудь, що на твій день народження бабця також подарує тобі одну гривню. Добре?"

Іванка погодилась і мама купила їй намисто. Дівчина працювала старанно вдома кожен день, і певно, що і бабця подарувала їй одну гривню на її день народження. Дівчина скоро заплатила за намисто.

Як Іванка любила його! Вона одягала намисто всюди, куди йшла: до садочку, коли йшла спати і де тільки ходила з мамою. Іванка мала батька, який її дуже любив. Коли Іванка йшла спати, то він підіймався зі свого крісла і йшов читати їй гарні казки.

Одного вечора, коли батько закінчив читання, то запитав: "Іванко, чи ти любиш мене?" "О так, таточку, ти знаєш, що я люблю тебе" – сказала дівчинка. "Добре, тоді дай мені твоє намисто". "О ні, таточку, тільки не це, але я можу дати тобі Розалію, мою улюблену ляльку. Чи пам'ятаєш її? Ти подарував її минулого року на мій день народження. Батько обняв і поцілував її в щоку. "На добраніч, моя маленька".

Через тиждень батько знову, після оповідання, запитав Іванку: "Чи ти любиш мене?" "О, так, таточку, ти знаєш, що я люблю тебе". "Добре, тоді дай мені твоє намисто". "О, таточку, не можу його дати! Але ти можеш взяти Орлика, мого іграшкового коника, чи ти пам'ятаєш його? Він є моїм найулюбленішим. Його грива м'яка і її можна заплітати. Ти можеш взяти Орлика, татку", – сказала дівчинка своєму батькові". "Ні, все добре", – сказав батько і поцілував її в щоку знову. "Нехай Бог благословить тебе, моя маленька. Солодких снів".

Через декілька днів, коли батько прийшов читати оповідання, то Іванка сиділа на ліжку і її уста тремтіли. "Ось, таточку", – сказала вона і простягнула руку. Вона відкрила долоню, у якій було її улюблене намисто, і поклала у батькову руку. Тато, беручи однією, другою рукою витягнув з кишені голубу оксамитову коробку. Всередині коробки були справжні, прекрасні перли. Він мав їх з собою завжди і чекав на Іванку, коли вона віддасть дешеву дрібничку, щоб міг дати їй справжню річ. Тоді батько взяв Іванку на руки і замість казки розповів їй ось що: "Я, твій батько люблю тебе. Але Небесний Батько – добрий Бог, Він любить усіх нас більше, ніж я тебе. Небесний Батько очікує на нас, коли ми віддамо дешеві речі в нашому житті, щоб Він міг дати нам прекрасні скарби".

Чи Бог не є добрий? Чи ти не затримуєш речі, котрих Бог хоче, щоб ти позбулася? Деколи так важко побачити те, що є в другій руці. Але треба вірити, що єдиною річчю... є те, що Бог ніколи не забере, щоб замість того дати щось краще.

З англійської мови переклав
бр. Лев ТЕОДОТ

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:

о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Коректура *Ігоря Скленара*
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69
e-mail: misioner@mail.lviv.ua
www.realty.lviv.net/Misionar.htm

Підписано до друку 26.01.2001
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 42

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2001.

ЗМІСТ

Слово редактора 33
Намір Апостольства молитви на лютий 34
Намір Апостольства молитви на березень 36
К'яра Любіх
"Слово життя" 37
Василіянський Чин сьогодні (5) 39
Подвійна радість сестер Василіянок 40
Духовна віднова у Луцьку 41
бр. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ
Свято св. Василія у Києві 41
Ярослава Царук
Щедрі плоди св. місій у Стоянові 42
Йорданське водосвяття у Жовкві 43
Вісті із Закарпаття 43
Освячено церкву в с. Колпець 44
Галина Антонів
Українці на святкуванні Різдва Христового в Римі 45
о. Матей Гаврилів, ЧСВВ
Душпастирство заробітчан в Італії 47
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Владика Любомир Гузар – глава УГКЦ 51
Призначення нових кардиналів 50
Папське послання з нагоди Дня хворого 52
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Дві лікарні Пресвятого Серця Ісусового 54
Андрій Бідюк
Страждальна церква 54
Ігор Скленар
Сотий номер відродженого "Місіонаря" 55
Роман Каспришин
Іродів ніколи не бракувало 57
о. Петро Овад
Усе для Бога і рідного народу 58
Ольга Крак
Зустріч молоді у Барселоні 60
Даниїла Кміть
Незвичайна зустріч Нового року 61
Вічне джерело 62
Подаруй те, що найбільше любиш 63

На обкладинці: Вид на василіянську церкву Пресвятого Серця Христового у м. Жовкві

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "РОЗМАЇТТЯ"

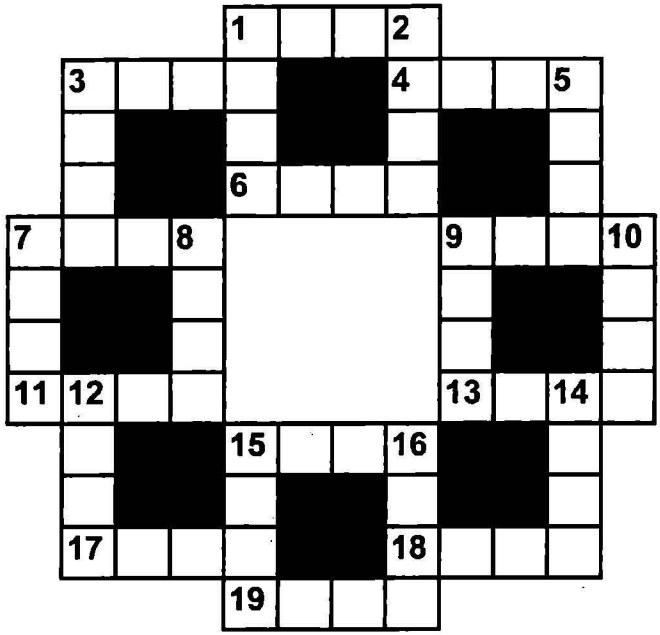

По горизонталі: 1. ... надія, любов – Божі чесноти. 3. Останні речі: смерть, суд ... або пекло. 4. Відома пісня "Червона ...". 6. Місто в Криму. 7. У Євангелії св. Марка – ВсеОтець (західноєвропейський термін). 9. Зачіска дівчат і жінок. 11. Апостол Ісуса Христа. 13. Основна їжа під час посту. 15. Назва хору при церкві св. Онуфрія у Львові. 17. Німецька назва ріки Одри. 18. Тварина з "колючками". 19. Брат св. Івана євангелиста.

По вертикалі: 1. Нехай буде ... Твоя. 2. Багатострунний щипковий музичний інструмент. 3. Сяйво у вигляді кола над зображенням святих. 5. Один із дванадцяти "малих пророків", Святий. 7. Низький дитячий або жіночий голос. 8. Мати Пресвятої Богородиці. 9. Держава у Західній Азії. 10. Тріумфальна ... . 12. Столиця Норвегії. 14. Фінансова інституція в державі. 15. Часопис "Нова ...". 16. Місто, на горах якого, за легендою, проповідував св.апостол Андрій.

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на загадку "Різдвяна зіронька", вміщену у № 1 за 2001 рік:

З 1 Бог. 2. Небо. 3. Ангел. 4. Новина. 5. Христос.
І 1. Мир. 2. Світ. 3. Нічка. 4. Пастир. 5. Радість.
Р 1. Син. 2. Зоря. 3. Зірка. 4. Кадило. 5. Немовля.
О 1. Цар. 2. Діва. 3. Йосиф. 4. Поклін. 5. Невіста.
Н 1. Віл. 2. Край. 3. Марія. 4. Золото. 5. Вифлеєм.
Ь 1. Пан. 2. Стіл. 3. Слава. 4. Різдво. 5. Володар.
К 1. Рід. 2. Миро. 3. Месія. 4. Вертеп. 5. Дитятко.
А 1. Рік. 2. Дитя. 3. Вечір. 4. Коляда. 5. Царство.

ЮВІЛЕЙНИЙ

100-й НОМЕР

ВІДРОДЖЕНОГО

«МІСІОНАРЯ»

1992

2001

МІСІОНАР